

24.07.2016.

Ladislav Babić

Ugriz andela sujete

Vjerojatno je neuobičajen, a možda i neprimjeren tekst koji slijedi. Možete reći da se radi o autorskoj taštini, a svakako da oni nikad to neće priznati, pa valjda ni tvorac kratke priče koja slijedi iza još kraćeg obrazloženja. Pripovijest je slana na natječaje, pa potom mjesecima na primjerene portale (sasvim nevažno koje) i svugdje je ljubazno odbijena – 'ajd', na konkursima vjerojatno i bijaše puno boljih storija – s molbom da se pošalje neka druga pričica. Kako obrazloženja neprihvatanja, na što uostalom urednici nisu ni obavezni, nije bilo, a svaki stvaralac bi želio znati u čemu je kvaka, gdje je "falio" – promašio metu - zbog čega je diskvalificiran, sujetni autor nudi svoj produkt na javni sud. Dakako, ukoliko ga i urednik ovog magazina ne odbije bez obrazloženja. Pričica je tako kratka da nisam uvjeren kako ima baš toliko stilskih ili pravopisnih grešaka koje bi je diskvalificirale. Nakon dugog razmišljanja (duljeg od čitanja cijele novele) autor je došao do jedinog smislenog zaključka, zanemarimo li ustrajno odbijanje prihvaćanja da je pripovijest naprosto loša. Radi se o kolizijama imaginarnih svjetova uređivača sa stvarnim svijetom, i načinom na koji su oni – kao i autor storije te dosad nepostojeći čitatelji – došli na svijet! Izvlačenjem "antene", postupak uobičajen svim ljudskim (i ne samo njima) bićima s potomstvom i bez

njega, pa tako i vama, vašoj majci i ocu kojima uopće zahvaljujete „privilegiju“ čitanja ovih redaka. Opreka između životne stvarnosti i nastojanja da se ona prikaže na falsificirani, kvaziumjetnički način, automatski diskvalificira ponuđenu priču u očima urednika. Autor niže vam predložene tvorevine ne vidi ni jedan pornografski (možda samo erotski, ukoliko tako malo redaka može u nekoga pobudi čulni naboj) detalj koji bi je apriorno diskvalificirao za objavljivanje. Uostalom, mislite li da vaša majka, s obzirom na način kojim vas je stvarala, nije zaista *vilinska kraljica*? Ne ustrajući kako se radi o tvorevini dostojne *Hemingwaya*, pa čak ni markiza po kojem su kojekakve perverzije nasljedovale ime, zbiljski bi me zanimalo obrazloženo mišljenje.

Vilinska kraljica

Prva vila koja me opsjela ne bješe ni nalik onima iz bajki, a još manje iz priče o zidanju Skadra na Bojani. Nije bila nadnaravna – mada joj moći bijahu upravo takve - i više je lelujala u hodu negoli bi se moglo reći da je letjela.

- Ti si moja vila - rekoh joj, čim su nam se pogledi ukrstili – samo ti fali čarobni štapić da mi ispuniš sve želje.

- Ne brini – odvratila je, vreckavo me skenirajući od glave prema tlu – vi muški nosite naše čarobne štapiće sa sobom, džentlmenski nam olakšavajući krstarenje svijetom. Nama preostaje tek da ih poput teleskopskih antena izvučemo i njima ispunimo, na obostrano zadovoljstvo, sve vaše snove.

Tako je započelo moje prvo upoznavanje sa vilama, može se reći prilično iskusnima, s obzirom da im poslanje zahtijeva usrećiti mnoge čeznutljivce moje vrste. Uostalom, "one žele isto što i mi", shvatio sam podrobno upoznavajući

magični svijet i običaje čarobnica, dobrih ali i zlih, što je teško od prve prosuditi. Spoznavajući njihove osobine u bliskim susretima vilinsko-satirske vrste, shvatio sam da ipak nešto fali u tim razuzdanim igrama zadovoljavanja, što bi me zaista učinilo kompatibilnim sa ma kojom od mojih usrećiteljica. Sve dok ne naletjeh na Nju, sudbinsku vilu snova i života, koja je ponajbolje izrazila obostrane osjećaje:

- Nikoga još nisam srela, mada je moje poslanje usrećivati druge, da me poput tebe ushitio svojim osobinama sviju vrsta. Stoga pristajem da od sada nadalje (tek mnogo kasnije shvatih tu suptilnu zamjenu riječi zauvijek) budem tvoja, i samo tvoja vila.

Naša djeca, noseći u genima kombinaciju vilinsko-satirskog svijeta, već su odrasla i traže – a moguće su i našla – svoje prve prolazne ili „trajne“ osobne vile. Višegodišnji zajednički život ukazao je na odveć ljudskih karakteristika ovih prozračnih usrećiteljica, i vjerojatno sad već biva vila nekog drugog nadajućeg se, ili već razočaranog tražitelja sreće. Svijet je prepun tih stvarnih, nježnih i nimalo metafizičkih đavolica, samo ih nazivamo drugim općim imenom, svatko svojoj nadjevajući neko osobno. Kao i sve vile, lete od osobe do osobe u potrazi za čarobnim štapićima koji – poput mojeg - očekuju da ih upotrijebe u svrhe zbog kojih postoje. Nije to ništa sablazno i dvojbeno, sem možda najzabitijim proizvodima njihove magije. Da nije nje, kao što mudri kažu, ne bi ni svijeta bilo. Vrvi od vila sve uokolo nas. Ipak, u trajnom sjećanju – i kad nas zauvijek napusti, preselivši se u vilinsko kraljevstvo nedostupno ljudima - ostaje tek jedna, kraljica sviju vila. Ona, koja je čarobnim štapićem usrećivši našeg oca, prenijela i na nas dio magije svog svijeta. Naša, vaša, moja – majka.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>